

פיגול אין בו (326) כלל. כמבואר לעיל.

ב-י גמרא:

ודנה הגמרא: **מנא הני מילי**, מנין דרשינן את מה ששינינו במשנה?

ומביאה הגמרא ברייתא, הדורשת שחייבים על אכילת נותר או על אכילה בטומאת הגוף גם בקדשים שאין להם מתירין, וכמו כן דורשת הברייתא ששעת החיוב עליהם היא משעת הכנסת הקדשים לכלי שרת.

דתנו רבנן: **יכול אין חייבין משום טומאה אלא בדבר שיש לו מתירין**, כשם שאין חייבים על אכילת פיגול אלא בדבר שיש לו מתירין.

והיה מקום לומר כן, שהרי דין הוא, יש ללמוד זאת בקל וחומר מדין איסור פיגול, החמור יותר מדין טומאה, ובכל זאת אינו נוהג בדבר שאין לו מתירין. וחומרתו של פיגול יותר טומאה היא בשלשה דברים, ואלו הן:

א. החיוב על אכילת קודש בטומאה, הוא רק כאשר היו "שתי ידיעות", שנטמא וידע שנטמא, ונעלמה ממנו טומאתו, ואכל את הקודש, ואחרי שאכל נודע לו שוב מטומאתו. אבל אם לא נודע לו שנטמא עד לאחר אכילתו קודש, פטור. ואילו על פיגול חייב אפילו אם לא נודע לו לפני אכילתו שהוא פיגול, אלא נודע לו אחרי אכילתו שאכל פיגול בשוגג.

ב. האוכל קודש בטומאה בשגגה, מביא על

חטאו קרבן "עולה ויורד", שהעשיר מביא בהמה, והדל מביא שני תורים, והדל שבדלים מביא עשירית האיפה. דהיינו, שהתורה הקילה עליו בדלותו. ואילו האוכל פיגול בשוגג מביא חטאתו כבשה או שעירה, אף כשהוא דל.

ג. טומאת הגוף הותרה מכללה, שאם היה רוב הציבור טמא, הותרו הטמאים לאכול קרבן פסח. ואילו פיגול לא הותר מכללו בכל ענין.

וכך היינו למדים בקל וחומר: **ומה פיגול**, החמור, **שהוא בידיעה אחת**, וקרבנו קבוע, **ולא הותר מכללו**, בכל זאת הקילה בו התורה, **ואין חייבין משום פיגול אלא על דבר שיש לו מתירין**.

טומאה, הקלה, **שהיא מחייבת קרבן רק בשתי ידיעות**, וקרבנו עולה ויורד, והותרה מכללה, וכי אינו דין שלא יהא חייב אלא על דבר שיש לו מתירין?!

תלמוד לומר [ויקרא כב] "אמור אליהם לדורותיכם, כל איש אשר יקרב מכל זרעכם אל הקדשים אשר יקדישו בני ישראל לה' וטומאתו עליו, ונכרתה הנפש ההוא מלפני". אמר הכתוב תחילה "וינזרו מקדשי בני ישראל אשר הם מקדישים לי", ומכאן למדו כי בכל הקדשים הכתוב מדבר, אף אותם שאין להם מתירין.

יכול יהו חייבין עליהן אם אכלם בטומאה מיד כשהוקדשו בקדושת הפה?

תלמוד לומר "אשר יקרב".